

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 252.598 van 11 januari 2022
in de zaak A. 229.211/XIV-38.157**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Saint-Quentinstraat 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Asiel en Migratie,
 thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61 A
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 september 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 225.306 van 28 augustus 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.541 van 6 november 2019.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2021, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pierre Robert, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Charlotte Vanbeylen, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Na drie opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming in België, die alle drie werden verworpen, dient verzoeker op 29 januari 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

Met een beslissing van 5 april 2019 (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing) verklaart de verwerende partij deze aanvraag ongegrond.

Op 7 mei 2019 stelt verzoeker tegen de voornoemde beslissing van 5 april 2019 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 28 augustus 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek (zoals die golden op het ogenblik van het uitspreken van het bestreden arrest) en van de bewijskracht der stukken.

Verzoeker voert aan dat de stelling in het bestreden arrest dat hij het fysieke bezit van zijn Italiaanse verblijfskaart niet betwist, evenals de herhaling van die stelling in vier andere overwegingen van het bestreden arrest, in strijd is met een aantal stukken en bijgevolg de op dat ogenblik geldende artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek en de bewijskracht der stukken schendt.

In het onderhoud dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 november 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voorafging, heeft verzoeker namelijk verklaard dat hij na het interview in Italië vier à vijf maanden heeft gewacht op antwoord, dat hij geen antwoord heeft gekregen en ondertussen in een park verbleef. In zijn beslissing van 23 november 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft de commissaris-generaal dan vastgesteld dat “op grond

van de stukken in [het] administratief dossier [immers] blijkt [...] dat [verzoeker] de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië”. In zijn verzoekschrift tot beroep tegen die beslissing heeft verzoeker geschreven dat “hij [...] overigens nooit zijn Italiaanse verblijfskaart [heeft] gekregen” en dat “hij pas tijdens het gehoor bij het CGVS op 23.10.2017 voor het eerst vernam dat hij überhaupt een verblijfsrecht heeft in Italië”. Verzoeker merkt nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 25 maart 2019 betreffende verzoekers beroep tegen de voornoemde beslissing van 23 november 2017 niet is ingegaan op die betwisting en de nood aan bescherming enkel heeft beoordeeld ten aanzien van “Afghanistan” (lees: Italië).

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat het volgens het bestreden arrest volstond om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in Italië te onderzoeken vermits dit land wordt aanzien als het land van verblijf. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich daarbij duidelijk gesteund op de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2017. Uit deze laatste beslissing blijkt volgens de verwerende partij dan weer dat de commissaris-generaal geen concrete elementen voorhanden acht waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven, rekening houdend met zijn Italiaanse verblijfstitel. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen met een arrest van 25 maart 2019, dat definitief is. Ingevolge de verwijzing in het bestreden arrest naar de voornoemde beslissing van 23 november 2017, waaruit blijkt waarom de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker beschikt over een Italiaanse verblijfstitel, acht de verwerende partij het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319 en volgende van het oud Burgerlijk Wetboek niet miskend. Het is integendeel verzoeker die de bewijskracht van de meergenoemde beslissing van 23 november 2017 miskent door zich te steunen op stukken die dateren van vóór het definitief worden van deze laatste beslissing, namelijk een aantal passages van het onderhoud bij de commissaris-generaal en een passage uit zijn verzoekschrift tot beroep tegen de beslissing van 23 november 2017.

De verwerende partij laat verder gelden dat het middel er in wezen toe strekt de feitelijke toedracht van de zaak, met name de vraag of verzoeker al dan niet als houder van een Italiaanse verblijfskaart moet worden aanzien, ter beoordeling voor te leggen aan de Raad van State.

Tot slot stelt de verwerende partij dat verzoekers kritiek is gesteund op een partiële lezing van het bestreden arrest vermits de in het middel aangehaalde overweging duidelijk geen determinerende overweging van dat arrest is. Determinerend is de vaststelling dat Italië als land van verblijf kan worden beschouwd, vermits verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet zal kunnen terugkeren naar dat land.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Hij acht het middel wel ontvankelijk daar niet de feiten ter discussie staan maar wel de bewijskracht van de stukken en de Raad van State bevoegd is om zich daarover uit te spreken.

Verzoeker benadrukt dat noch uit de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2017 noch uit enig ander document in het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoeker fysiek in het bezit is van een Italiaanse verblijfstitel. Verzoeker beschouwt dit laatste element wel degelijk als een determinerend motief om te oordelen dat hij wel toegang zal hebben tot de medische zorgen in Italië. De bewijskracht van de stukken wordt in het bestreden arrest miskend door een conclusie te trekken uit de voornoemde beslissing van 23 november 2017 die er helemaal niet uit kan worden getrokken.

Beoordeling

7. Verzoeker betwist dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een betekenis heeft gegeven aan de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2017 die niet overeenstemt met de bewoordingen of de inhoud van deze laatste beslissing. Daarmee vraagt verzoeker geen beoordeling van de zaak zelf.

Het middel is ontvankelijk.

8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst in punt 2.1.3.4 van het bestreden arrest naar de vermelding in de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2017 dat “uit de stukken in [verzoekers] administratief dossier, blijkt dat [verzoekers] Italiaanse verblijfsvergunning geldig is tot 1 mei 2020”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “blijkt [hieruit] dat verzoeker fysiek in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning en deze heeft voorgelegd tijdens de procedure bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”. Hij overweegt dat “verzoeker [...] het fysieke bezit van deze verblijfskaart niet [betwist]” en dat “bijgevolg [...] de verwerende partij niet de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in Afghanistan [diende] te onderzoeken maar [dat het] volstond [...] om dit te doen ten opzichte van Italië, het land waar verzoeker verblijft”.

In punt 2.3.3.3.1 van het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekers verwijzing naar moeilijkheden bij het fysiek verkrijgen van de *international protection permit* en de gevolgen daarvoor voor de gezondheidskaart, niet wijst op problemen bij de toegankelijkheid van de zorgen in Italië “voor verzoeker, die in het bezit is van een nog geldende verblijfskaart voor Italië”.

Wat de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden voor internationaal beschermden betreft om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg

in Italië, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.3.3.2 van het bestreden arrest dat “verzoeker fysiek in het bezit is van een geldende Italiaanse verblijfsvergunning, zodat de problematiek die geschetst wordt in deze passage, niet op hem van toepassing is”. In ditzelfde punt overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder nogmaals dat “verzoeker *in casu* nog steeds in het bezit [is] van een geldige Italiaanse verblijfstitel, die hij kan voorleggen voor het verkrijgen van een gezondheidskaart”.

In punt 2.3.3.3.3 van het bestreden arrest wordt voor het verwerpen van verzoekers kritiek andermaal verwezen naar “verzoeker, die in het bezit is van een verblijfsvergunning voor Italië”

Ook in punt 2.3.3.3.5 van het bestreden arrest herhaalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker “beschikt [...] over een Italiaans verblijfsdocument” en dat hij “met dit verblijfsdocument [zich] kan [...] registreren bij de nationale gezondheidsdienst en [...] hij een gezondheidskaart [ontvangt] waarmee hij toegang heeft tot alle diensten, zodat ook is aangetoond dat de nodige zorgen voor hem toegankelijk zijn”.

9. Uit de voorgaande overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het fysieke bezit van een Italiaans verblijfsdocument als het determinerende motief beschouwt om verzoekers kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing af te wijzen.

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt het voormelde motief op zijn vaststelling dat uit de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2017 zou blijken dat verzoeker fysiek in het bezit is van een Italiaanse verblijfstitel, dat verzoeker deze zou hebben voorgelegd tijdens de procedure op het commissariaat-generaal en dat verzoeker het fysieke bezit van deze verblijfskaart niet zou betwisten.

In de voormelde beslissing van 23 november 2017 wordt met betrekking tot verzoeker echter enkel vermeld dat “uit de stukken van uw administratief dossier, blijkt dat uw verblijfsvergunning geldig is tot 1 mei 2020”. Dat uit een stuk in het administratief dossier zou blijken dat een verblijfsvergunning van verzoeker geldig is tot 1 mei 2020, houdt geenszins in dat verzoeker “fysiek” een daarmee overeenstemmende verblijfskaart zou bezitten en *a fortiori* niet dat hij het bezit van dergelijke kaart niet zou betwisten. Overigens blijkt uit de door verzoeker aangehaalde notities van zijn aan de beslissing van 23 november 2017 voorafgaand onderhoud op het commissariaat-generaal op 23 oktober 2017 dat hij toen heeft verklaard niet op de hoogte te zijn van het feit dat hij de subsidiaire beschermingsstatus kreeg in Italië. En verder wordt in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 218.796 van 25 maart 2019, uitgesproken ingevolge verzoekers beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2017, onder meer vastgesteld dat verzoeker “tracht [...] te laten uitschijnen dat hij in Italië mogelijks geen verblijfsrecht (meer) heeft en verwijt hij verweerder dat hiernaar geen onderzoek werd gedaan” en dat verzoeker het verwijt herhaalt “dat verweerder naliet onderzoek te voeren naar zijn verblijfsrecht in Italië, de omstandigheden waarin hij aldaar verzeild zou geraken en de situatie in zijn regio”.

11. Door te oordelen dat uit de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2017 blijkt dat verzoeker fysiek in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning, deze heeft voorgelegd tijdens de procedure op het commissariaat-generaal en het fysieke bezit van deze verblijfskaart ook niet betwist, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest een betekenis gegeven aan de voormelde beslissing van 23 november 2017 die niet overeenstemt met de inhoud en de bewoordingen ervan. Daarmee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van dit stuk miskend in strijd met de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek, zoals deze golden bij het uitspreken van het bestreden arrest.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 225.306 van 28 augustus 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf januari tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques